

На маргінэсе III зъезду пісьменьнікаў ССР

Ведама, цяжка ўявіць, каб зъезд пісьменьнікаў Савецкага Саюзу закончыўся без прамовы Хрущова. На заканчэніе гэтага зъезду, 3-га па ліку, Хрущоў прыбыў з цэлай святай партыйных вяльмажаў, а калі заняў слова, дык гаварыў ажно дзёль газдны.

Хрущоў шантажаваў слухачоў сваім сямілетнім плянам і «вялікай» задачай «камуністычнага выхаванні грамадзтва», адкуль тое-ж старое: пісьменьнікі — гэта «інжынеры душаў людзікіх».

У сувязі з гэтым Хрущоў крануўся ў першую чаргу тых альтэрнатыўных плыньяў, якія праўляліся ў асяроддзі савецкіх пісьменьнікаў у апошніх двух-трох гадох. Першым чынам ён узяў пад ахову так званых «лікіроўшчыкі». Як ведама, гэта мянушка была прытасаваная да стаўліскіх падхалімаў, да стаўліскіх ляўрэатаў тыпу нашага Пятруса Броўкі, якія, у пагоні за нажывай і «высокім званнем», з чорнага рабіле белае, брахалі сабачкамі з падваротнім губляючым пры гэтым ня толькі нацыянальнае абілічча, але абліччаў годнасці чалавека. Затое шмат ім нападала адпадкаў із стаўла Сталіна: нагароды, прэміі, ардэны і медалі, ну... і вільгі з аўтам. Творы тых пісьменьнікаў, калі іх можна навест так называць, хоць і выдаценні ў пазалотах, пераважна прызначаліся да архіваў, бо да чытання яны не надаваліся — вельмі-ж нудзілі сваім падхаліствам і трывгутнай пралагандай. Вось-жэ Хрущоў, зазначыўши «зь ветлівасці», што справа крытыкі й самакрытыкі — гэта справа саміх пісьменьнікаў, бо ён не літаратор, станоўча заявіў, што ён і партыя адначасна падтрымоўвала ў будучыні падтрымоўвакаў тых пісьменьнікаў ці «так званых лікіроўшчыкі», якія ў сваіх творах паказваюць толькі дадатныя бакі жыцця й дадатных герояў, якія творамі «збройваюць партыю». У гэтым месцы ён запрадаў пашкадаваў «нелікіроўшчыкі», кінуўшы ў іхны бок наступную перасцярогу: «Дык слухайце, даражэнкія сябры, калі ўжо хто выкryвае ёй агбогльвае недастаткі і загібы, у каго пры гэтым ня дрыжыць рука, дык гэта толькі так робіць партыя й ейны ЦК! А гэта прости намёк, што вы пісьменьнікі ня вельмі што спадзяваітесь на сваю правату ў сілы — за вас ўсё зробіць партыя. Вы пішыце аб дадатным у жыцці, а партыя зойміца адмоўным, як гэта «яна зрабіла ў выпадку культуры Сталіна» ці расправілася з «антапартыйнай» групай Маленкова, Кагановіча й Молатава.

Далей Хрущоў крануўся так званага «рэвізіянізму», які згодна прамоўцы быў ськіраваны супраць палітыкі партыі й ейнай генэральны лініі. Тут Хрущоў наагул забыўся на свой «сябрыскі» тон, звязаўшася да словаў Горкага, што «калі вораг не здаецца, яго зьнічаюць». Ён даў затым паясьненне: «Гэта — глыбока праўдзівы, гэта — клясывы пункт гледжання. Мы яго падтрымоўвалі й падтрымоўваем пры ацэнцы палітычнага клясавага змагання». Для большасці ўпэйненасці, Хрущоў пастараўся яшчэ напомніць пра мэтады Дзяржынскага ў «перавыхаванні грамадзтва», у перавыхаванні тых лёгкадумных галаваў,

якія думаюць аспречваць «генэральную лінію партыі». Адцемім, што нядына ў Москве адбыўся таксама зъезд чакістых, які прыняў пастанову, што яны ў далейшай сваёй дзейнасці будуть паслугоўвацца стылем і мэтадам працы былога забойцы й бацькі ЧК Дзяржынскага. Гэтае супадзенне ў аднадумансці й пагрозах на ўпідаковавае.

Адным словам: даражэнкія савецкія пісьменьнікі — інжынеры душаў людзікіх — пішэце на заказ, пішэце так, каб з гэтага мела карысць партыя, у іншым выпадку...

Што-ж пасля такога настаўлення ў загрозы могуць азначаць лісціўныя слова

Хрущчоваў, абы ён, што савецкі пісьменьнікі «вольныя» ў сваім творстве,

«вольныя» ў крытыцы, «пішущі» згодна зуў сваёго срэца, «маюць» усе магчымасці здабыцца запраўды на манумэнтальнай мастацкія творы, што «непакорных» трэба пераўтадоўваць, а не адкідаць? Пры гэтым Хрущоў катэгічна заявіў, што грамадзтва, у дадзеным выпадку камуністычнае, узгадоўвацца ўсіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супраць непрадуманага й неправернага набору маладых літаратурных кадраў.

Астальным-жэ ён прананаваў рассяяліца па каласах і заводах. Не забыўся

ён таксама зайтраць на пачыццах патрытызму за сваю «магутную Радзіму».

Ён навет праслязіўся рамантыкай Ивана Нікіціна, цытуючы, што

Для большага ўздзеяння на савецкіх пісьменьнікі, апрача прышлоханяния

энкаўдистымі, Хрущоў яшчэ прыстрашаў прафесійнай чысткай у асяроддзі пісьменьнікаў. Ён выказаўся не

за «прымірэнне», а за змаганне за «непакорнымі», за «навязанне на ўзялак

устіх іхных грашкоў» ажно да поўнага выкаранення, а таксама выступіў супрац

Роздум Дамінікі Дэсанці

«Тры гады маўклівага роздуму... Шчытрайа ў пойнах праверка ўсіх маіх, навет самых глыбокіх пераконваньняў... Перагляд паглядаў, які-б унутраныя больш ён ні спрычыні... Траба мене мужнасць думаць і гаварыць за сябе!»

Гэта слова ведамай французскай пісьменніцы Дамінікі Дэсанці. Перад наміны партрэт, надрукаваны ў парыскай газеце: тонкі прыгожы твар, кірхомлены із съядамі перажытай унутранай драмы; уважлівые вочы, шматамі чаго бачылі. Што-ж гэта за драма? Пісьменніца сама расказвае аб ёй у тыднёвіку «Экспрэс».

Дамініка Дэсанці нарадзілася ў Францы. Ейны бацька быў Ресеец. Будучы студэнтам, ёй прыймаў удзел у рэвалюцыі 1905-га году. Выехаўшы потым у Францыю, ён застаяў там назаўсёды. Ягона дачка пераняла ад бацькі веру ў ідзі Вялікай Французскай Рэвалюцыі. Але, у вадрозьненне ад бацькі, яна ведала, што ў наш час гэтыя ідзі знойшли ўвасабленне ў праграме й дэйнасці кампарты. Яшчэ студэнткай ліцэю яна далаўчылася да студэнцкай арганізацыі, якая заходзілася пад ульявам камуністык. У часе вайны Дамініка Дэсанці ўвайшла ў Рух Супраціву. У вадным з падвалаў Парыжу яна друкувала падпольную газету «Су ля бот» («Под ботам»). Яна ўстуپіла ў кампартыю. У наўгаднююноч — 31-га снежня 41-га году — яна падняла кубок чвіронага віна за Сталіна. У групе падпольшчыкаў была адна дзяўчына, якая адмовілася піса за Сталіна. «У нашых вачох, — расказвае Дамініка Дэсанці, — яна не разумела ходу гісторыі». Пасля вайны Дамініка Дэсанці прыймала ўдзел у арганізацыі забастовак. Яна расказвае:

«Я бачыла неўкую рамантычную сувязь паміж шахцёрамі Па-Дэ-Кале і мулярамі, якія адбudoўвалі Варшаву ў Сталінград... У мене было простое ўяўленне ад сябе. Сьвет здаваўся мне падзеленым на два лягеры: мой лягер — лягер запраўдных демакраты і лягер капіталізму, да якога больш ці менш съведама далаўчаліся съялпія ѹтэлігенцыі, як мы іх называлі, «здраднікі рабочыніцкія клясы».

У хуткім часе, аднак, Дамініка Дэсанці пачала разумець, што ейны ўяўленне

(Р. В.)

Апошні ізъ съятых

У ангельскай газэце «Обсервэр» нядай-на быву апублікаваны артыкул ведамага пісьменніка Кэстлера, які расказвае аб уражаннях з падарожжя ў Індый.

Артыкул Кэстлера мае назоў: «Апошні ізъ съятых». Гэты артыкул прысьвечаны сустречы з выдатным прадстаўніком індыйскага народу Вінабам Бхавэ, ідзіным натхняльнікам разгорнутага ў Індый руху за добраахвотную перадачу землі ўлікіх ашварнікаў бедным сялянам.

Кэстлер расказвае, што гэты рух разрастается паволі, бяз шуму, бяз рэкламы. Ягоныя пачыналыкамі і правадыром быў стары чалавек, які пехатой вандраваў па ўсёй краіне і ўгаварваў бағатых аддаваць сваю зямлю або частку яе бедным людзям. Сіла і ўплью маральныя і рэлігійныя дадаваў гэтуага босага старога — быў здзіўляючы. Бататыя за прафыді пачалі аддаваць зямлю беззьямельным. Так Кэстлер расказвае, што ў 53-ім годзе, праз два гады пасля таго, як Віноба пачаў свае казаніі, адзін разджа з правінцыі Біхар ахвяраваў у створаны Вінобам Бхавэ «фонд беззьямельных» 40 тысяч гектараў неапрацаванай зямлі больш за 400 гектараў паслявой плошчы.

Паступова Віноба Бхавэ стаўся ведамым усёй краіне. Ягоную дэйнасць апнілі палітычныя кіраўнікі Індый. У 1954-ым годзе, у горадзе Бодх Джай,

дзе паводле падання на Будду зыйшло Боское адкрыццё, адбыўся ўрачысты сход з прычынам трохдзядзя руху, пачатага Вінобам. На сходзе выступалі прэм'ер Нэру і лідер сацыялістычнай партыі Нараян.

«У той час, — піша Кэстлер, — Нараян, адзін з ведамых палітычных дзеячоў Індый, уважаўся за найболыш праудападобнага спадкемца Нэру. Але на гэтым сходзе Нараян абвесьціў, што ён адмайяцца ад палітычнай дэйнасці і прысьвешціў рэшту свайго жыцця тэй справе, якую пачаў Віноба Бхавэ».

А тым часам Віноба як і раней вандраваў па Індый. «Да пачатку 59-ага году, — піша Кэстлер, — Віноба прыйшоў пехатую адлегласць роўную даўжыні экватора. У свой «фонд беззьямельных» ён сабраў калія 3 мільёнаў 200 тысяч гектараў зямлі. Але на думку Вінобы, для развязання зямельнага пытання ў Індый треба, каб вялікія земліўласцікі перастаць съялпія давярацца партыйнам».

«Бальшыня насельніцтва Індый глыбока шануе Вінобу Бхавэ, — піша Кэстлер. — Адны яго ўважаюць за съялпія, іншыя бачаць у ім вялікую гістарычную фігуру, роўную або нават большую за Гандзі. Мяншыня ставіцца да Вінобы з некаторым скептыцызмам, але ўсё-ж глядзіць на яго з надзеяй».

Артур Кэстлер, аўтар артыкулу аб Вінобе Бхавэ ў ангельскай газэце «Обсервэр» пастанавіў асабісту пабачыцца з гэтым выдатным чалавекам. Яму сказали, што Віноба прыйдзе ў вёску Раджанатпур, у штаце Раджастхане. Пасля добраўгага ў цяжкога падарожжа Кэстлер добраўся да Раджантхпura.

«Гэта маленькая вёска, — піша Кэстлер, — гула, як вулей. На вялікіх плошчы сабралася каля 3-4-х тысяч чалавек, якія прышлі з суседніх вёсак. Нарэшце Віноба Бхавэ выйшаў да народу і пачаў гаварыць. Вонкавы выгляд Вінобы Кэстлер малюе гэтаак.

«Ён быў падобны да прарока із Старога Запавету. Шаўкавістая, каротка падстрыжаная белая барада, цёмныя валаўкі, прадаўгаваты твар, высокі лоб, шыркія вочы і ледзь прыкметная ўсъмешка».

Ен гаварыў, — піша далей Кэстлер, — вельмі проста, як-бы працягваючы пачатую гутарку. Ягоны голос гучэй мантона, як быццам яні гаварыў сам з сабой, як быццам яні гаварыў на цікавілі, ці слухаюць яго».

Неля Тулупава

ПРАМЕННЫ

Трапяткія, ясныя праменны
Упалі на ляіны і бярозы,
Долу сылізанулі празь імгненне
І засерабрыліся на лозах.

Праз вакно знадворку зазірнулі,
Трапілі ў кальску да дзінцы,
Першым словам, казка матули
Засталіся жыць яны у хаце.

Азарылі круглыя бохан хлеба,
На скарыны золатам зазізялі...
Падалі і падалі ўсё з неба,
Песьцілі жыты і грэлі хвалі.

Ластайкі ці бэзавым суквецьцем,
Ці каканьнем промні, можа, сталі?..
Песьню пілылі яны па съявеце,
Ціплюнёю сэрцы напаўнялі.

«Маладосьць», 1959 г., № 4

Зъ беларускага жыцьця

ГАДАВЫ СХОД АДДЗЕЛУ БАЗА С. РЫВЭР — Н. БРАНСВІК

Дня 24 красавіцы сёлета адбыўся ў Саўт Рывэры гадавы звычайні сход мясоўлага аддзелу БАЗА. Прысутных было 36 сяброві і 3 гасціц. Справа з аўтаматычнымі дэйнасці здадзіў сп. А. Дубягі, а справа з фінансавай сферай сп. М. Войткана. Справа з аўтаматычнымі дэйнасці здадзіў сп. А. Дубягі, а справа з фінансавай сферай сп. М. Войткана. Справа з аўтаматычнымі дэйнасці здадзіў сп. А. Дубягі, а справа з фінансавай сферай сп. М. Войткана.

Службовая съяткаваныне ўгодкаў Слуцкага Паштанска ў Ялінка для дэйнасці. Былы заране звязаныя з груповым аўтобусным пасадзікам ў Нью-Ёрк (25 Сакавік, Дзень Ляльнінасці, сплаткаванне Беларусаў Пашнічнай Амэрыкі). Дзяякіячыя асабістай энэргіі і нікніці выступалі старшыні Я. Дубягі было сабрана 393 дал. на беларускі радыялістадачы ў Нью-Ёрку, на лічачы таго, што зібралі іншыя сябры. Найбольшым дасягненнем была купля за цэнзу 12.000 дал. царкоўнай зямлі ў супрацоўніцтве з мясцовай Царкоўнай Радай БАПЦ. Дзяякіячыя бязінтаррасоўнай і ахвярнай працы настаўнікі, атрымалі дадатковую аценку ў польскай навуцы. «Жадаў ён зрабіць для беларускага людзінства пад паглядам аўтаматычнай падходу шытосьці яшчэ большыя сябры зрабіць Кольбрг сваім ЛЮДАМ ПОЛЬСКИМ для польскага людзінства» — пісаў праф. Станіслав Панятоўскі ў прадмове да IV тому ЛЮДУ БЕЛАРУСКАГА.

«Этнографічныя матар'ялы сабраныя Міхалам Федароўскім, (1853-1923), аднаго з выдатнейшых дасыледнікаў народнае культуры на беларускіх землях, пададзілі на паштанскае заходніе Беларусі і пададзілі на паштанскае заходніе Польшчу, атрымалі дадатковую аценку ў польскай навуцы. «Жадаў ён зрабіць для беларускага людзінства пад паглядам аўтаматычнай падходу шытосьці яшчэ большыя сябры зрабіць Кольбрг сваім ЛЮДАМ ПОЛЬСКИМ для польскага людзінства» — пісаў праф. Станіслав Панятоўскі ў прадмове да IV тому ЛЮДУ БЕЛАРУСКАГА.

Дз. Нав. Выд. падае поруч з гэтым інфармацію што да асноўных датай публікацыі папярэдніх томаў ЛЮДУ БЕЛАРУСКАГА:

Том I: Веря, віраваны і забабоны люду з ваколіц Ваўкавыска, Слоніма, Ліды і Саколкі. Кракаў, 1897, бач. XX, 509, (вычарпаны).

Том II: Байкі, апавяданы і легенды люду з ваколіц Ваўкавыска, Слоніма, Ліды і Саколкі. Ч. I: Фантастычна-мітычныя байкі. Кракаў, 1902, бач. XXXII, 358, нлб. 1, (вычарпаны).

Том III: Байкі, апавяданы і легенды люду з ваколіц Ваўкавыска, Слоніма, Ліды і Саколкі. Ч. II: Гістарычна-місцовая традыція і маральна-абычавыя аповесці. Кракаў, 1903, бач. V, 312, нлб. 2, (вычарпаны).

Том IV: Прыказкі, жарцікі, стальныя выражэнні і загадкі люду, мяшчанства гаспадародзіў з ваколіц Горадні, Саколкі, Беластоку, Бельска, Ваўкавыска, Слоніма, Наваградак, Слуцку, Ліды, Вілейкі, Свінцяні і Ашмяны. Варшава, 1935, бач. XVIII, 490, (вычарпаны).

З увонага слова — «Ад Рэдакцыі» — даведваемся наступнае:

Этнографічныя зборы Міхала Федароўскага (з заходніе Беларусі і падночна-усходніе Польшчу) ... праходзілі змененныя шляхі лёсу. Збор песьняў дзе звыш 4 000 тэксташ і калі 1 500 мілёдый з канца XIX стагодзідзя, рыхтаваўся да друку ад шэрагу гадоў самым Федароўскім. Ад таго часу датуеца яго клясыфікацыя матар'ялу і паасобныя звойнікі да прадмовы. Па ягонай съмерцы Варшавскага Навуковага Таварыства пад рэдакцыяй праф. Станіслава Панятоўскага я прыктычна пасадзілі ў паднімнікі для пісання народнай творчасці Славяніі» — толькі часткі адказа на праблему, якую Федароўскі паставіў ува ўсёй шырыні перад польскімі навуковыімі сіламі, а якія яны не хадзелі, і не змаглі развязаць. Вось асаблівія ўядучая рокамандыя Федароўскага. Падаем гэтае тэстамэнтнае прадрабаванье ў арыгінале, папольску:

Tom jeden pryzupiś przyszeź inteligence białoruskiej. Sa to skarby naszych ojów, dziedzictwo do przebogać, i skazki, i pieśni, i baśnie, dziedziby przemilczys. W proch byly one wdeprane, jako ziarne złote, ja je dobyłem, a wy posiecie, aby wasze przyszłe pokolenia plon obfitzy zebrały.

Michał Federowski

Прадстаўляў іншэнцыя Нябожчыка ў сэзоне клопатаў «ад вадапоі» для этнографаў і дыялекталёгіў, і толькі — гэта памянашаць сябе ў другіх, чаго ніяк не ходзіцца закінцуць Рэдакцыі V тому песьня на ФЕДАРОЎСКАГА.

Штокгольм, красавік 1959.

Басіль Лукашык

НАШЫЯ ПРАДСТАУНІЦТВЫ

АНГЕЛЬШЧЫНА:

Mr. Aleksander Laszuk, 97 Moore Park Rd., London, S. W. 6.

АРГЕНТИНА:

Asociacion Bielorusa en la Argentina, Calle Coronel Sayos 2877, Valentín Alsina, pcia Buenos Aires.

АУСТРАЛІЯ:

Mr. A. Vasilenia, 39 Edwin St., Croydon, N. S. W.

Mr. A. Maroz, 109 Morrison Rd., Midland Junction, W. A.

Mr. M. Nikan, 14 Steel St., Spotswood—Melbourne, Vic.

Mr. W. Akavyt